

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Тростянчука Геннадія Геннадійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень пункту 53 розділу I Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII

м. К и ї в
18 квітня 2018 року
№ 112-2(I)/2018

Справа № 3-144/2018(330/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича – доповідача,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Тростянчука Геннадія Геннадійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень пункту 53 розділу I Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 2, ст. 25).

Заслухавши суддю-доповідача Шевчука С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Тростянюк Г.Г. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність статтям 8, 22, частині першій статті 126, статті 151² Конституції України (конституційність) окремих положень пункту 53 розділу I Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII (далі – Закон № 1774), а саме:

– підпункту 1, відповідно до якого частину третю статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (далі – Закон № 1402) викладено в такій редакції:

„3. Базовий розмір посадового окладу судді становить:

1) судді місцевого суду – 30 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

2) судді апеляційного суду, вищого спеціалізованого суду – 50 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

3) судді Верховного Суду – 75 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року“;

– абзацу другого підпункту 2, згідно з яким пункт 24 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402 викладено в такій редакції:

„24. Розмір посадового окладу судді, крім зазначеного у пункті 23 цього розділу, становить:

1) з 1 січня 2017 року:

а) для судді місцевого суду – 15 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

б) для судді апеляційного суду та вищого спеціалізованого суду – 25 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

в) для судді Верховного Суду – 75 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

2) з 1 січня 2018 року:

а) для судді місцевого суду – 20 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

б) для судді апеляційного суду та вищого спеціалізованого суду – 30 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

3) з 1 січня 2019 року:

а) для судді місцевого суду – 25 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

б) для судді апеляційного суду та вищого спеціалізованого суду – 40 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

4) з 1 січня 2020 року:

а) для судді місцевого суду – 30 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року;

б) для судді апеляційного суду та вищого спеціалізованого суду – 50 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року“.

Верховна Рада України Постановою „Про звільнення суддів“ від 12 листопада 2015 року № 788–VIII звільнила Тростянчука Г.Г. з посади судді Дубенського міськрайонного суду Рівненської області у зв’язку з поданням ним заяви про відставку.

Після виходу Тростянчука Г.Г. у відставку йому виплачувалося за Законом України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI (у редакції, чинній на момент звільнення) щомісячне довічне грошове утримання, розраховане у відсотковому розмірі до грошового утримання судді, який працював на відповідній посаді. Згідно з положеннями частини третьої статті 133, статті 141 зазначеного закону посадовий оклад

судді місцевого суду встановлювався в розмірі 10 мінімальних заробітних плат.

За приписами Закону № 1774, який набрав чинності з 1 січня 2017 року, базовий розмір посадового окладу судді розраховується виходячи з прожиткового мінімуму для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року; мінімальна заробітна плата не застосовується як розрахункова величина для визначення посадових окладів та заробітної плати працівників та інших виплат; до внесення змін до законів України щодо незастосування мінімальної заробітної плати як розрахункової величини вона застосовується у розмірі 1600 гривень (підпункт 1 пункту 53 розділу I, пункт 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“). У зв'язку з цим Дубенське об'єднане управління Пенсійного фонду України у Рівненській області почало нараховувати Тростянчуку Г.Г. як судді, який не пройшов кваліфікаційного оцінювання, довічне грошове утримання виходячи із прожиткового мінімуму для працездатної особи.

Такі дії Дубенського об'єданого управління Пенсійного фонду України у Рівненській області Тростянчук Г.Г. оскаржив у судовому порядку, про що свідчать долучені до конституційної скарги копії постанов Дубенського міськрайонного суду Рівненської області від 6 вересня 2017 року, Житомирського апеляційного адміністративного суду від 17 жовтня 2017 року.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (стаття 151¹ Конституції України).

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України; обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55, абзац перший частини першої статті 77).

На думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зміна Верховною Радою України базового розміру посадового окладу судді з мінімальної заробітної плати на прожитковий мінімум для працездатної особи знижує „рівень матеріального забезпечення судді у відставці і як наслідок гарантій незалежності такого судді як і працюючих суддів“. Автор клопотання наголошує, що „мінімальна заробітна плата та прожитковий мінімум не є тотожними поняттями і несуть різне правове значення“.

У конституційній скарзі міститься посилання на положення статей 8, 22, частини першої статті 126, статті 151² Конституції України, однак не вказано, яке саме конституційне право Тростянчука Г.Г. було порушено у зв'язку з прийняттям Верховною Радою України Закону № 1774. Оскільки названі конституційні положення визначають гарантії реалізації конституційних прав і свобод людини і громадянина, незалежності і недоторканності суддів, а також обов'язковість рішень та висновків Конституційного Суду України, то вони не можуть бути самостійним аргументом для обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень).

Недотримання суб'єктом права на конституційну скаргу вимог, визначених у пункті 6 частини другої статті 55 Закону України „Про

Конституційний Суд України“, є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 55, 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Тростянчука Геннадія Геннадійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень пункту 53 розділу I Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Мельник М.І.

Сас С.В.

Шевчук С.В.